

Sygn. akt II USKP 1/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku L. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 27 stycznia 2021 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w W. wyrokiem z dnia 14 lutego 2017 r. oddalił odwołanie wniesione przez L. P. od decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 4 lipca 2016 r., ustalającej dla odwołującego się prawo do emerytury policyjnej oraz

określającej wysokość tego świadczenia uwzględniającą przyjętą w decyzji wysługę emerytalną.

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący się, urodzony w dniu 5 lutego 1973 r., pełnił służbę w Urzędzie Ochrony Państwa w okresie od dnia 31 grudnia 1999 r. do dnia 28 czerwca 2002 r. a następnie w okresie od dnia 29 czerwca 2002 r. do dnia 31 maja 2016 r. pełnił służbę w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Ze służby został zwolniony w dniu 31 maja 2016 r. na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Przed przyjęciem do służby w UOP i ABW odwołujący się przez krótki okres od dnia 23 września 1992 r. do dnia 26 stycznia 1993 r. pełnił czynną służbę wojskową w Wojsku Polskim w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, natomiast w czasie między pełnieniem tej służby a rozpoczęciem służby w UOP był pracownikiem cywilnym sprzedawcą, zatrudnionym w prywatnym przedsiębiorstwie handlowym w B. oraz pracownikiem socjalnym zatrudnionym w Ośrodkach Pomoc Społecznej w G. i Z..

Powołując się na tak ustalony stan faktyczny sprawy, Sąd pierwszej instancji przytoczył regulacje art. 15 i art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz stwierdził, że są one jasne i wynika z nich jednoznacznie brak możliwości doliczenia funkcjonariuszom przyjętym do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. okresów składkowych przypadających przed przyjęciem i po zwolnieniu ze służby. Prawo do doliczenia tych okresów jest bowiem możliwe wyłącznie na podstawie art. 14 powołanej ustawy w stosunku do funkcjonariuszy, którzy prawo do emerytury nabyli na podstawie art. 15 tej ustawy.

Sąd Okręgowy zastrzegł równocześnie, że art. 15a powołanej ustawy wszedł w życie od dnia 1 października 2003 r., na podstawie art. 7 pkt 9 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, jednakże zgodnie z treścią art. 20 ustawy nowelizującej, tylko osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy miały ustalone prawo do

emerytury na podstawie przepisów ustaw, o których mowa w art. 6, 7 i 10, zachowywały prawo do tych świadczeń.

Odnosząc się z kolei do kwestii czynnej służby wojskowej odwołującego się w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, Sąd Okręgowy podniósł, że analogicznie jak w przypadku zasadniczej służby wojskowej nie była to służba zawodowa, jak również nadterminowa. Żołnierzem nadterminowej służby wojskowej jest bowiem żołnierz, który odbył już zasadniczą służbę wojskową i spełnia warunki § 13 ust. 1 pkt. 1-5 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 czerwca 1992 r. w sprawie zasadniczej służby wojskowej i nadterminowej zasadniczej służby wojskowej oraz przeszkolenia wojskowego.

Sąd pierwszej instancji zauważył również, że analogiczną treść jak art. 15 i art. 15a powoływanej ustawy emerytalnej mają przepisy art. 15 i art. 15a wojskowej ustawy emerytalnej. Na tle przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin zapadł zaś wyrok Sądu Apelacyjnego w R. z dnia 10 października 2012 r., III AUa (...), w którym wyrażono pogląd, zgodnie z którym „gdy idzie o sam sposób ustalenia wysokości emerytury żołnierza zawodowego, to przesądzająca jest tylko i wyłącznie data powołania do zawodowej służby wojskowej, która jeśli przypada po dniu 1 stycznia 1999 r. wyłącza m.in. przewidzianą w art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin możliwość uwzględniania w podstawie wymiaru świadczenia okresów składkowych poprzedzających służbę.” Z uzasadnienia tego wyroku wynika z kolei, że o ile uzasadnione było uwzględnienie w wysłudze emerytalnej odwołującego się okresu zasadniczej służby wojskowej w tym służby nadterminowej, o tyle brak jest podstawy do tworzenia swoistej fikcji prawnej o powołaniu go do zawodowej służby wojskowej przed dniem, kiedy to faktycznie nastąpiło w drodze rozkazu personalnego. Gdyby intencją ustawodawcy było uwzględnianie przy określaniu sposobu wyliczania emerytury - tak jak w przypadku wysługi emerytalnej - wszelkich okresów służby wojskowej w Wojsku Polskim, dałby temu wprost wyraz w art. 15a, który w tej sytuacji winien był brzmieć „emerytura dla żołnierza który rozpoczął służbę wojskową w Wojsku Polskim (...)”, a to nie nastąpiło i przepis ten ma zupełnie odmienne brzmienie, akcentując wyłącznie datę powołania do

zawodowej służby wojskowej jako kryterium sposobu wyliczenia wysokości świadczenia.

Podzielając przytoczone poglądy, Sąd Okręgowy orzekł zatem o oddaleniu odwołania.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 6 lutego 2019 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującego się od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny ponownie przytoczył treść art. 15 oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz stwierdził, że przepisy te wyróżniają dwie kategorie funkcjonariuszy uprawnionych ze względu na datę przyjęcia do służby przed i po dniu 2 stycznia 1999 r. Stanowisko prezentowane przez odwołującego się w apelacji oraz w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji opierało się przy tym na rozumowaniu, że skoro ubezpieczony pełnił czynną służbę wojskową w Wojsku Polskim w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego (jako słuchacz WSOWŁ) w okresie od dnia 23 września 1992 r. do dnia 26 stycznia 1993 r., to jest on uprawniony do obliczenia wysokości emerytury w sposób opisany w art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Taka konstatacja nie zasługiwała jednak na aprobatę.

Sąd drugiej instancji przypomniał, że zgodnie z przedstawionym przez odwołującego się zaświadczeniem WKU pełnił on czynną służbę wojskową w Wojsku Polskim w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego (słuchacz WSOWŁ) w okresie od dnia 23 września 1992 r. do dnia 26 stycznia 1993 r. Następnie w okresie od dnia 4 lutego 1993 r. do dnia 3 lutego 1994 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Od dnia 4 maja 1994 r. do dnia 15 lipca 1994 r. pracował z kolei jako sprzedawca/pracownik magazynowy. Następnie pracował w okresach: od dnia 25 lipca 1994 r. do dnia 28 lutego 1997 r. w Ośrodku Pomocy Społecznej w G.; od dnia 1 marca 1997 r. do dnia 30 listopada 1998 r. w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Z.; od dnia 1 grudnia 1998 r. do dnia 30 grudnia 1999 r. w Miejskim Ośrodku Pomocy Rodzinie w Z.. W dniu 31 grudnia 1999 r. rozpoczął zaś służbę w Urzędzie Ochrony Państwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, termin „który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.”, użyty w art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym

funkcjonariuszy, obejmuje następujące sytuacje. Po pierwsze, dotyczy funkcjonariusza pełniącego przed 2 stycznia 1999 r. służbę w UOP. Po drugie, funkcjonariusza, który przed dniem 2 stycznia 1999 r. pełnił służbę w innej formacji (np. Policji, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego), ale po dniu 2 stycznia 1999 r. został przeniesiony do UOP. W każdym wypadku jest zachowana ciągłość służby, która stanowi walor obliczenia późniejszej wysokości emerytury w myśl art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Ten wzorzec eliminuje poszukiwanie okresów równorzędnych ze służbą, bowiem nacisk kładzie się nie na sam fakt jej pełnienia, bez względu na jej rodzaj i sposób pełnienia, ale na „przyjęcie do służby”, czyli datę wstąpienia do niej.

Wbrew stanowisku odwołującego się, art. 13 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie traktuje jako okresu służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i w Służbie Więziennej okresów wymienionych w pkt 1-4, ale nakazuje jedynie ich traktowanie jako okresy równorzędne z tą służbą dla potrzeb ustalenia wysługi funkcjonariusza do prawa i wymiaru emerytury policyjnej. Wskazują na to jasno art. 3 ust. 1 pkt 7 i art. 12 ustawy, jednoznacznie odróżniające okresy służby i okresy z nią równorzędne, obejmujące nie tylko okresy służby w formacjach wskazanych w art. 13 ust. 1, ale także okresy zatrudnienia w jednostkach wymienionych w pkt 4 tego przepisu. Tymczasem w art. 15 i art. 15a wyróżniono dwie kategorie funkcjonariuszy uprawnionych do emerytury policyjnej według kryterium przyjęcia do służby przed i po określonej dacie - przyjętych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. (pozostających w służbie przed tą datą) oraz tych, którzy zostali do służby przyjęci (wstąpili do niej) po raz pierwszy poczynając od wskazanej daty, bez odwołania się w tym zakresie do okresów równorzędnych ze służbą. W tych odczytywanych łącznie przepisach akcent został zatem postawiony nie na samo pełnienie przed i po określonej dacie służby bez względu na jej rodzaj i sposób pełnienia, ale na „przyjęcie do służby” (wstąpienie do niej). Odkodowanie tego

sformułowania, użytego w art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, wpływa na rozstrzygnięcie kwestii, czy odbywanie przez funkcjonariusza przed dniem 2 stycznia 1999 r. zasadniczej służby wojskowej oznacza pozostawanie w służbie przed tą datą w rozumieniu art. 15 tej ustawy.

W ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych nie można uznać, że odwołujący się przed dniem 2 stycznia 1999 r. pozostawał w służbie, a odbycie czynnej służby wojskowej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego nie może zostać uznane za przyjęcie do służby, bowiem jego konsekwencją nie była wojskowa służba zawodowa lub akces do innej formacji mundurowej.

Odwołujący się L. P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lutego 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest:

1. art. 15 ust. 1 w związku z art. 15a, art. 18a ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 13 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 13 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez bezzasadne przyjęcie, że art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie stanowi podstawy do przyznania emerytury funkcjonariuszom pozostającym przed dniem 2 stycznia 1999 r. w czynnej służbie w Wojsku Polskim w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego;

2. art. 15 ust. 1 w związku z art. 15a, art. 13 ust. 1 pkt 2 i art. 18a ust. 2 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i z art. 124 ust. 1 i 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, przez nieuprawnione rozróżnienie sytuacji funkcjonariusza powołanego przed dniem 2 stycznia 1999 r. do zawodowej służby wojskowej w Wojsku Polskim od funkcjonariusza powołanego przed tą datą do służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego;

3. art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy polegające na błędnym uznaniu, że niezbędne do zastosowania tych przepisów jest ustalenie zachowania „ciągłości służby”;

4. art. 14 ust. 1 i 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez ich niezastosowanie, a w konsekwencji błędne uznanie za prawidłowe dokonanego przez organ rentowy wyliczenia odwołującemu się wysokości

świadczenia emerytalnego przez odstąpienie od doliczenia do wysługi emerytalnej odwołującego okresów wskazanych w treści art. 14 ust. 1 w sposób opisany w treści art. 14 ust. 4 ustawy.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty kasacyjne, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie skarżącemu uprawnienia do świadczenia emerytalnego na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana w niniejszym postępowaniu skarga kasacyjna jest nieuzasadniona. Opiera się ona na założeniu interpretacyjnym, zgodnie z którym pełnienie w przeszłości (przed dniem 2 stycznia 1999 r.) czynnej służby wojskowej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego (słuchacza wyższej szkoły oficerskiej) nawet w sytuacji, w której po zwolnieniu z tej służby a przed podjęciem służby w UOP skarżący był przez pewien okres (wynoszący ponad sześć lat) objęty powszechnym ubezpieczeniem społecznym, najpierw z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, a następnie z tytułu pozostawania w stosunku pracy, powinno być traktowane jako pozostawanie w służbie w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przed dniem 2 stycznia 1999 r., a konsekwencji powodować obliczenie emerytury bez ograniczeń, o których mowa w art. 15a tej ustawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, założenie to jest jednak błędne. W pierwszej kolejności wypada bowiem podkreślić, że jak wyjaśniono w trafnie powołanych przez Sąd drugiej instancji wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 11 kwietnia 2017 r., II UK 118/16 (OSNP 2018 nr 6, poz. 77) i z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 190/16 (LEX nr 2323654) oraz szczegółowo uzasadniono to stanowisko, odbycie przez funkcjonariusza Służby Więziennej (oraz odpowiednio funkcjonariusza Straży Granicznej, a co za tym idzie także funkcjonariusza pozostałych służb wymienionych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w tym

funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego) zasadniczej służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. nie jest pozostawaniem w służbie przed tą datą w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Podzielając w pełni ten pogląd prawny oraz towarzyszącą mu argumentację, obszernie zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, przez co nie wymaga ona już powtórzenia, Sąd Najwyższy w obecnym składzie jest przy tym zdania, że wspomniany pogląd odnosi się również do tych funkcjonariuszy, którzy – jak skarżący w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy – odbywali przed dniem 2 stycznia 1999 r. czynną służbę wojskową w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych, lecz służby tej nie ukończyli (nie odbyli). Trzeba bowiem podkreślić, że w myśl art. 91 ust. 1 obowiązującej do dnia 30 czerwca 2004 r. ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a także art. 124 ust. 1 obowiązującej od dnia 1 lipca 2004 r. ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, kandydaci na żołnierzy zawodowych pełnią wprawdzie czynną służbę wojskową, jednakże stają się żołnierzami zawodowymi dopiero po ukończeniu odpowiedniej szkoły wojskowej i mianowaniu ich na stopień wojskowy w odpowiednim korpusie (oficerów, chorążych, podoficerów), natomiast w przypadku zwolnienia ich ze służby kandydackiej okres pełnienia przez nich tej służby zalicza się jedynie do czasu trwania zasadniczej służby wojskowej określonej w ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (por. art. 102 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. oraz art. 134 ust. 5 ustawy z dnia 11 września 2003 r.). Status prawny żołnierza zwolnionego ze służby kandydackiej przed jej ukończeniem jest zatem w pełni porównywalny ze statusem żołnierza, który odbył zasadniczą służbę wojskową. Dlatego nie ma racji skarżący, sugerując, że powołanie go do służby w Wojsku Polskim w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego przed dniem 2 stycznia 1999 r. może być uznane za pozostawanie w służbie przed tą datą w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy i uzasadnić obliczenie wyługi emerytalnej bez ograniczeń, o których mowa w art. 15a tej ustawy.

Nie ma zatem również racji skarżący, zarzucając, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem powołanych w podstawach zaskarżenia przepisów prawa materialnego. Jeśli bowiem pełnienie przez skarżącego przez krótki okres, wynoszący nieco ponad cztery miesiące, czynnej służby wojskowej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego zakończonej zwolnieniem z tej służby, z przyczyn wyżej opisanych nie jest pozostawaniem w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, to skarżącego należy traktować jako funkcjonariusza, który został przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. (a konkretnie w dniu 31 grudnia 1999 r.), co powoduje, że przysługująca mu emerytura wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 2-5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (art. 15a), co oznacza niemożność obliczenia jej z uwzględnieniem okresów wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2-4 tej ustawy.

Powyższego stanowiska nie może podważyć także zestawienie brzmienia art. 15 ust. 1 i art. 15a powołanej ustawy z jej art. 18a ust. 1. To że ostatni z wymienionych przepisów, w przeciwieństwie do pierwszych dwóch, dookreśla rodzaje formacji, w których pełniona jest służba funkcjonariusza przyjętego do niej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r. i decyduje o przyznaniu mu uprawnień emerytalnych na zasadach i w wysokości określonych w rozdziale 1a ustawy, stanowi bowiem niezbędny zabieg legislacyjny, jeśli uwzględnić brzmienie ust. 2 tego przepisu, który wskazuje odstępstwa od zasad ustalania emerytury dla funkcjonariuszy wymienionych w ust. 1, również szczegółowo określając formacje, do których funkcjonariusz został przyjęty przed dniem 1 stycznia 2013 r. Ponadto wymaga podkreślenia, że sposób ukształtowania uprawnień emerytalnych przysługujących funkcjonariuszowi przyjętemu do służby po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r. jest zupełnie inny od tego, który dotyczy funkcjonariusza przyjętego do służby przed tą datą, co wynika wprost z art. 18b-18g ustawy, przewidujących nie tylko znacznie dłuższy staż emerytalny, ale także nieuwzględnienie w ramach wysługi emerytalnej posiadanych przed przyjęciem do służby okresów składkowych i nieskładkowych, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dlatego nie może być uznana za

trafną sugestią skarżącego, jakoby uregulowanie zawarte w art. 18a ust. 2 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy dotyczące pełnienia przez funkcjonariusza zawodowej służby wojskowej lub służby kandydackiej, do której został on powołany przed dniem 1 stycznia 2013 r., miałyby powodować, że „także na gruncie art. 15 ust. 1 tej ustawy pełnienie omawianej służby winno być traktowane na równi z pełnieniem służby w formacjach wskazanych w tytule omawianej ustawy”, zwłaszcza że w przypadku skarżącego za w pełni aktualne należy uznać opisane wcześniej zastrzeżenie wynikające z przedterminowego zwolnienia go ze służby kandydackiej zaledwie po czterech miesiącach, które powodowało, że okres tej służby został mu zaliczony jedynie do czasu trwania zasadniczej służby wojskowej określonej w ustawie o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.